

на младите поколения. Тя е дала отличен превод на „Пан Тадеуш“ и на две книги Пушкинови стихотворения. Ярослав Квацил (р. 1868 год.), редактор на „Всемирна Библиотека“, възпява в своите песни пътуването си по Италия

Редом с него застава Яромир Борецки, познаващ романските и възточни литератури. Той е поет с необикновено нежни чувства, склонен към мистицизм и символизъм и обича да изобразява полу-прикритата красота и ненаситните желания.

В чехската поезия през последно време резко наличава космополитическото положение, во главе на което стоят Вржлицки и художника Зейер, а в прогивоположност на това изтъква национално-чехското течение, което гледа с пристрастие към славянството и делничните въпроси. Признат вожд на последното се явява, ползующия се с голема популярност, Святополк Чех, макар че сам той си държи на страната от общественния живот.

Оригинален поет е А. д. Черний (р. в 1864 год. който пише с псевдоним Ян. Ркити. Той е редактор на „Славянско обозрение“. В неговото списание не рядко се появяват литературни прегледи из културния и политически живот на славянските страни. По отношение вътрешното възбуждане на Русия, това списание поддържа либералното течение.

Белите идеални фигури и цветове на лотуса, възпети от него, напомнят класически статуи; в последно време той е последовател на Христа и проповядва истенско християнство, без формализъм, напомнящ онова учение каквото последвали първите християни.

Против патриотическите мечтатели, които пишат патриотическите песни в високопарен стил застава самобитния поет, виенския чех Махар, който защитава интересите на работническата класа.

Махар (р. в 1864 г.) се явява представител на реализма както в политическо, тъй и в психологическо отношение, макар много из неговите стихотворения да носят отпечатък на склонност към романтизъм.

Критическия жест на боевия инстинкт, често засягат неговата личност. Махар напомня в известно отношение Хайне. В неговия сборник „Tristium Vindobona“ звучи тъгата по родината, ала още от тук той се обръща против аргументацията за исторически права и се силее на естественото право на чехския народ върху Дунава.

Безпощаден враг на фразите и патриотическо лицемерие, той не се стеснява да бичува болните нрави на пражките литературни среди, за което си е спечелил много врагове. Това обаче не го е отклонило да следва своя избран път. Младото поколение го признава за свой духовен вожд.

Най висока точка достига неговата поезия в сборник